

Dani bá hezzaszólásai.

Arra való tekintettel istálom, hogy a zekeujosom s a lájbim erőst megszigorodott a sok üdö mián s a harisnyám es ojan csóré lett, mintha meg vóna mejesztve s osztán az urfinak es mijesnapira vállott az innapi gunyája, hát ugy gondoltuk, hogy körül tekéntünk a szegedi bótokba s ha mán meg kell lenni, vaj így vaj ugy, de valami letteképen méges csak esze rittojjuk azt a csepp köccséget s osztán, hogy a suj essékbelé ebbe a divatériába, legalább nem csudálják ugy meg az embert a rongyossága mián ebbe a sallangos városba. Bé es romlánk istálom az urfival egy éregablakos gunyás bótba s bésugám hirtelennyibe a bótosküsasszonnak, hogyhát gunya kénék az urfinak, ha vóna, met — mondom — a régi mán erőssen régi s osztán az új gunya méges csak új gunya, akárhogy veszi az ember.

Jól van — aszongya a küsasszon — hát mien kénék ha vóna? Téli-e vaj nyári?

Hát — mondom — valahogy ugy kénék eszközölni a dolgot istálom, hogyhát ócsu es lenne s jó es lenne s osztán, ha mán inkábbacska hajlanék es a nyári felé, hát azért a sem igen vóna baj, ha télüdbe es hasznát venné az urfi — mondom.

Hinnye be kacafántos kívánságai vannak kijednek — aszongya. Várjanak egy cseppet s ecceribe ki-pakolom a választékot.

Hát — mondom — csak sirüljön a küsasszon, met mü jószüvel bévárjuk. — Aval bésirült a szegeletbe s elépakott egy néhány pelenkát az orrunk elejibe. No választanak kijetek — aszongya.

Hezza es látánk ecceribe az urfival s megtekéntettük a gunyát hegiről végiről. Hát — mondom — a gunya gyengecske küsasszon! Vaj csihánból van csinálva — mondom — vaj csepüből. De azért, ha ócsun megszámiccsa, hát nem mondom, hogy nem lehetne megizélni a dolgot. Mennyibe gondolná a küsasszon?

Hát — aszongya — én megszámitom kijednek huszezer forintba. De higgye meg, éppen csak kijednek számitom ennyibe. — Ugy hát csak engem néz bolondnak a küsasszon? — mondom. — Hászén a mi-napába még 8 ezer pengő vót reja írva az évegablakba.

A meglehet — aszongya — de attól fográst fur-tonoson emelkednek az árak.

Vaj nem biz a — mondom — met azt es csak magik emelik. Ha magik nem emelnék, a sem emelkednék fejjebb. De magikba van — mondom — a rosszféleség.

Hát — aszongya — ha ócsóbbat akarnak, ecceribe hozok én azt es a szomszédból, met az es a mü bótunk. Hozzake ócsóbbat?

Hozhat — mondom — de töpjék es lépjék, met ha nem egyeb még fel mennek az árak amig idehozza.

Vissza es csafarodott egy szempicre a küsasszon istálom s kiterített a pullira egy fátyol gunyát, de ojan cingár vót, hogy minnyát elment a kedvünk a gunyavervéstől.

No — aszongya — ez ócsóbb mind a másik. Essze-vissza katozer pengő.

Minnyát esze vettem, hogy hejába venném meg, met ugy sem venné magára az urfi, de ugy gondoltuk az urfival, hogy ha mán itt vónánk, hát igirni kénék valamit, met akkor legalább lássa a küsasszon, hogy meg vót bennünk a jóakarát. Minnyát igirtem es neki ezer pengőt, met ugy ókumuláltam a dolgot, hogy hát ugy sem adja ide ennyibe s akkor ő lesz az oka, ha visszamenyen a vásár. Pedég abiza nem ugy esett a dolog istálom. Met addig sápitozott a küsasszon, hogy a régín méges csak behagyta ezer pengőbe a gunyát.

Hinnye — gondoltam magamba — ha nem egyeb még rejánk sózza ezt a rossz foncsikát ezer forintért. Hát — mondom — pakoljana bé, ha mán így van.

Aval kaptuk magunkot istálom s amíg a küs-asszon pakolni vót a hátulsó szegeletbe, mü biza ki-libbenénk az ajtón az urfival.

Eső után.

A lovak csendes poroszkálással vitték a kocsit. Üde, ózonos reggeli levegő simogatta a szekér derekában ülő János arcát. A sár még elég hig volt, a kerekek éles hasítással metszették ketté. A gazda oda sem figyelt a lovakra, csak bámult maga elé.

Kifordultak a faluból az országútra. A kereszt előtt János máskor eléggé közömbösen billentette meg a kalapját, most tulságos felbuzdulásból indplatosan bangos szóval köszöntött rá a bágyadt napsugárban függő felfeszített Krisztusra:

— Dicsértessék a neved, Jézus! De ha igazságos vagy, tégy valami csudát az asszonnya, vagy szabadijj meg tulle, mer eccer, istenengem, összetöröm!

— Hogy megnövekedett a nyelve, miótátú az a kasnyalábu Péter a katonaságtú kiszabadút! Egészbe megfordút a természet.

Rántott egyet a jobb vállán.

— Ténnap is, hogy megmonta az ángyom, hogy vigyázzak a Péterre, mer látta őket a kiskapuná netegényi, mijjen ingerkedve dobta oda, hogy mér ne vóna szabad neki a Péterrel emberségesen beszélgetni.

Főtt a feje, a háborgás egyre mélyült, pedig a falúszéli kereszt már jócskán elmaradt. Nem is látszott már. A Kálvária dombja eltakarta. A dülötnél a lovak tovább akartak menni az országúton. Észbe-kapott, hogy a Krisztus már ugysem hallja meg, amit mond. Nagyot rántott a jobb gyeplőszáron, a lovak közé vágott s azok vitték tovább a szekeret a Bükkös felé. Csak a káromkodása hallatszott még, amikor egy zökkenőben a bokáját odaverte a saroglyához.

A jó öreg Krisztus pedig, aki őrzője a falu béké-jének, ahogy is hallgatta meg az ő János fiának kifakadásait. Tudta jól, hogy más baj van a Tóthék portája körül. Boris asszonyt nem a régi szerelem bántja, hanem, hogy az ura nem veri fogához a garast. Tegnap is éjjel jött meg a korcsmából. Melyik jóra való asszony hagyná az ilyesmit szó nélkül?

János a Bükkösben munkához látott. Kifogta a lovakat s a szelid állatok biztatás nélkül nekiláttak a tisztáson még gyéren maradt szálas fű lelegeléséhez. A gazdájuk pedig két kézre fogta élesre köszörült fejszéjét és sorra döntögette a községtől vásárolt szép szul bükkfákat.

Nyolc óra tájban megérezte a gyomra az időt. Kivett a lőcsre akasztott iszákjából egy jó darab szalonnát meg kenyeret s megreggelizett.

Déli harangszókor megérkezett az asszony az ebéddel. János jóízűen falta be a paszulyfőzeléket. Mi-

Szittner és Hoffmann
Therapia laboratorium és dobozgyár r.-i.
SZEGED. Telefon 5-09.
KÉSZIT:
Gyógyszerészeti dobozokat, papírárukat, kereskedelmi dobozokat, cukrászati dobozokat, diszműárukat, reklám cikkeket.